

Χρήσεις τῆς ἠνωμένης Ποιητικῆς καὶ
Μουσικῆς.

Τὰ ὕποκείμενα εἰς τὰ ὁποῖα καταγίνεται ἠνωμένη ἡ Ποιητικὴ, καὶ ἡ Μουσικὴ, εἶναι πολλὰ, καὶ διάφορα, καὶ ποικιλοτρόπως εἰδοποιούνται, καὶ ἐπεξεργάζονται· ἐπειδὴ μὲ τὰς Ὁδὰς ὑμνεῖται τὸ Θεῖον, θαυμάζεται ἡ Ἀρετὴ, ἐλέγχεται ἡ Ἥκκία, τιμῶνται οἱ Θεοῖσιν δεδοξασμένοι Ἐυάρτετοι, εὐφημίζονται τῶν Ἡρώων τὰ ἔνδοξα Κατορθώματα, ἐπαινοῦνται τὰ καλὰ καὶ ἄξια Προτερήματα, κοσμοῦνται αἱ παρρησιαστικαὶ Τελεταί, καὶ Παιηγύρεις, καλλωπίζονται οἱ Γάμοι, γίνονται εὐρυθυμότεραι αἱ Εὐωχίαι, καὶ πᾶσαι αἱ πρὸς Ἡδονὴν Συναναγροφαί, ἐξαγορεύονται τὰ ψυχικὰ Πάθη, παρηγοροῦνται αἱ Λύπαι, καὶ ἄλλα πολλὰ προσέτι μὲ τὰς Ὁδὰς συνισῶνται, τὰ ὁποῖα ὅλα παρισανόμενα μὲ ἔνθερμον, καὶ περιέργον Περιγραφὴν, καὶ καλλωπιζόμενα μὲ διαφόρους Διηγήσεις ποτὲ μὲν ἀπλᾶς, καὶ μεσᾶς ἀπὸ Ἡδονῆν, καὶ Γλυκύτητα, ποτὲ δὲ Πλουσίας, Εὐγενεῖς, καὶ Ὑψηλὰς, μὲ ἐντελεῖς καὶ ἐμφαντικὰς Συγκρίσεις, μὲ Περικοπὰς Ἡθικῶν Παραγγελμάτων, μὲ Διαβάσεις ἐπιτηδείως ἀπηυδασιμένους ἀπὸ τὰς Ἰσορίας, καὶ τοὺς Μύθους, μὲ Παρεκβάσεις πολὺ περισσότερον ὠραιότερας ἀπὸ τὴν κυρίαν Ὑπόθεσιν, εἶτι δὲ καὶ γλυκαινόμενα, καὶ οἷον ἐμψυχοῦμενα μὲ τὴν Ἀρμονίαν τῆς Μουσικῆς, καὶ μὲ τὸν ἐντελῆ Ῥυθμὸν, καὶ τὴν Γλαφυρότητα τῆς Φράσεως, ποιοῦσι νὰ φαίνωνται εἰς τὸ αὐτὸ συνηθροισμένα πλουσίως ὅλα τὰ ἐξαιρέτα Κάλη, καὶ αἱ Δυνάμεις τῆς Ποιητικῆς, καὶ κατὰ τὰς διαφόρους Ποιότητας τῶν Νοημάτων, καὶ τῆς Ἀρμονίας τῶν νὰ ἐνεργῶσιν εἰς τοὺς Ἀκρατὰς διάφορα τὰ Ἀποτελέσματα· καὶ ποτὲ μὲν νὰ τοὺς κόμωσι κατανοικτικὸς εἰς τὰς θείας Λατρείας, ποτὲ δὲ νὰ τοὺς παρακινῶσιν εἰς Ζῆλον καὶ Μίμησιν τῶν Καλῶν, καὶ

ἄλλοτε νὰ τοὺς παροτρύνωσιν εἰς Θυμὸν, καὶ Ἀνδρείαν, καὶ πάλιν νὰ τοὺς σωφρονίζωσι, νὰ τοὺς προξενῶσι Χαρὰν, Λύπην, Ἡδονὴν, Συμπάθειαν, καὶ εἰς ἄλλας διαφόρους Ἀλλοιώσεις νὰ τοὺς μεταφέρωσι.

Προσγίνεται δὲ μάλιστα εἰς τὰ Μελικὰ Ποιήματα τοιαύτη Ἐνέργεια, καὶ Δραστικότητα, ἀνίσως ὁ Ποιητὴς εἰς τὴν Ὑπόθεσιν τῆς Ὁδῆς τοῦ ἠθέλεν ἀλλοιωθῆ, πρῶτον αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἠθέλεν ἐκπυρωθῆ, καὶ ἐνθουσιασθῆ, καὶ ἐξάψῃ τὴν Φαντασίαν του, καὶ ἐξυπνίσῃ ὅλας τὰς ψυχικὰς του Δυνάμεις εἰς τὴν προκειμένην ἀκριβῆ Προσοχὴν, ὥστε νὰ βλέπῃ ἔμπροσθεν εἰς τὸν Νουν του πολὺ Πλήθος ἀπὸ Νοήματα Ὑψηλὰ, καὶ Χρώματα ἐμφαντικὰ, καὶ ἐνίοτε ἀπὸ Ἰδέας Εὐγενεῖς, καὶ παθητικὰς, καὶ οὕτως ἔπειτα ἠθέλεν ἐφορμήσῃ εἰς τὰς Συναθέσεις του· διότι τοιοῦτότρόπως καθ' ἑαυτὸν προδιατιθέμενος, εὐδοκιμεῖ καλῶτατα εἰς τὸ Ἔργον του, καὶ τὸ κατορθώνει μὲ τόσην Τελειότητα, καὶ Ἀκρίβειαν, ὥσάν νὰ ὑπηγορεύετο καὶ ἀπὸ τὰς ἰδίας Μούσας· καὶ τὸ μαγνητίζει μὲ τὸν ἐδικόν του Ἐνθουσιασμὸν, καὶ τὴν Ἐκπύρωσιν, ὥστε εὐκόλα, καὶ ὀγλίγιστα νὰ ἐφελκύῃ, καὶ ἐξάπτῃ τοὺς πάντας περὶ τὸ ἴδιον Πάθος.

Διαφορὰ τῶν Μελικῶν Ποιημάτων.

Ἀπὸ τῶν ἠνωμένων Χρησῶν τῆς Ποιητικῆς καὶ τῆς Μουσικῆς δύο Εἶδη Ποιημάτων καθίστανται τὰ εἰδικότερα· τὰ μὲν διὰ μόνης Φωνῆς ἐντέχνως φαλλόμενα, τὰ δὲ καὶ μετὰ Συμφωνίας διαφόρων Ὀργάνων συμμελωδούμενα. Καὶ διὰ μόνης Φωνῆς φαλλόμενα εἶναι ὅσα ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία προσφέρει πρὸς Ὑμνον τοῦ Θεοῦ, ἧτις διὰ Σεμνότητα δὲν τὰ συνοδεύει μὲ τὴν Ἀρμονίαν τῶν Ὀργάνων κατὰ τὴν